
Osobní boj jednoho svatého

By David Wilkerson

October 15, 2007 Kniha Zjevení nám říká, že v posledních dnech povstane Satan ve velikém hněvu a povede „boj s ostatkem svatých.“ Tímto ostatkem je samozřejmě tělo Kristovo, které zahrnuje všechny, „kteří zachovávají Boží přikázání a mají svědectví Ježíše Krista“ (Zjevení 12:17).

My v Kristově církvi často mluvíme o duchovním boji. Boj, který je popisován ve Zjevení, je univerzální celosvětový útok, který Satan zahájil proti tělu Kristovu: „Bylo jí dáno, aby svedla boj se svatými“ (13:7).

Každý věřící je zařazen do veliké Pánovy armády. A Satan vede svou démonickou válku proti této armádě. Knížectví a mocnosti pekla vedou totální útok proti Božímu svatému zbytku. Apoštol Pavel říká, že na každé bojové frontě „nebojujeme podle těla ... zbraně našeho boje totiž nejsou tělesné“ (2. Korintským 10:3–4).

Zamyslete se nad těmito „válečnými zónami“ po celé zeměkouli:

- Duchovní válka, k níž dochází v muslimských národech, je démonický útok na svědectví Ježíše Krista.
- Konflikt, který se v Evropě začíná vést proti církvi, je válka o zesvětštění. Evropské národy se, jeden za druhým, stávají zcela sekulárními státy.
- Ve Švédsku se vede válka k umocnění nevíry. Jeden průzkum říká, že jen 20% švédské populace věří v Boha.
- Válka v Anglii, to je válka odpadlictví. Národ, který byl kdysi světlelem pro svět, který posílal misionáře po celém světě, rapidně rychle zavírá mnoho svých církví.
- V Americe vede Satan válku proti církvi formou neustálé záplavy smyslnosti a materialismu. Jeho zbraněmi v této válce jsou láska k penězům a závislost na požitcích.

Právě teď se Satanovy mocnosti po celém světě radují. Jsou přesvědčené, že jsou tak silné, tak vysoké a mocné, že je není možné porazit. Tyto démonické síly pronikly na vysoká místa lidské moci: do sdílovacích prostředků, politických úřadů, k Nejvyššímu soudu. Dochází k tomu i v náboženských denominacích, které dělají kompromisy, jako že vedoucí iniciativně oddávají páry gayů a vysvěcují homosexuály.

Všetchna tato démonická knížectví mají program. Pracují na převýchově mladých školáků ohledně „správnosti“ homosexuality. Usilují o rozpad morálních hodnot. Pracují na tom, aby snížili cenu zachraňující moci evangelia. Stahování bouřkových mraků již můžeme vidět ve Washingtonu D.C., kde se stále více zvolených představitelů snaží legalizovat manželství gayů.

Zdá se, že každá instituce, každá agentura, je právě teprve prostoupena a ovládána těmito bezbožnými duchovními mocnostmi. Můžete dokonce slyšet, jakou mají tato démonická knížectví škodolibou radost, jak se chlubí: „Dostali jsme se k moci. Vyhraje válku.“ A zdá se, že vyhrávají.

Ale my víme, jak tato válka končí: na kříži, ve vítězství Ježíše Krista. Pavel nám říká: „Zbraně našeho boje ... jsou v Bohu mocné k boření pevností: Bojíme výmysly a každou povýšenost, která se pozdvihuje proti poznání Boha; uvádíme každou myšlenku do zajetí, aby byla poslušna Krista“ (10:4–5).

1. V této válce existuje ještě další bitevní pole: osobní boj jednotlivých Božích dětí. Každý vstoupí na zemi, on nebo ona, čelí své osobní válce. Bible říká: „Všeliká věc má jistý čas, a každé předsazení pod nebem svou chvíli ... čas boje a čas pokoje“ (Kazatel 3:8).

Právě teď si možná užíváš čas pokoje. Díky Bohu za taková období v životě, kdy proudí radost. Doufám, že většina čtenářů si vychutnává čas pokoje a radosti.

Ale přijde čas boje. A tato válka nebude zahrnovat obrovské tělo Kristovo po celém světě, ale bude to osobní válka. Bude zahrnovat boje a zápasy, o nichž budeš vědět jen ty.

Tyto války jsou války těla – nazývám je „duševní války“ – a přinášejí břemeno, které nemůžeš s nikým sdílet. Ani tvůj manžel (manželka) nebo nejlepší přítel ti je nemůže pomoci nést. Oni prostě nemohou tvému boji rozumět.

Takové soukromé války a boje ochromují tělo a duši. A jsou to osamělé války. Jsou jen o Ježíši a o tobě.

Moje manželka nazývá svou soukromou válku „moje tichá válka.“ Když vidím do její tváře vyrytou bolest, říkám jí: „Gwen, prosím tě, řekni mi, čím procházíš.“ Chci pomoci, nabídnout povzbuzení, modlit se. Ale ona odpovídá: „Je to tak hluboké, nedokážu to vysvětlit. Jen Bůh to ví.“

Moje syn Greg strávil dva a půl roku v nepředstavitelné bolesti, byl to následek jedné nehody. Ani nejsilnější léky nedokázaly utišit Gregovu ukrutnou fyzickou bolest. Prodělával osobní boj, který prostě nedokázal vysvětlit.

Nikdo z rodiny mu nemohl pomoci, ani jeho manželka nebo jeho rodiče. Mohl jsem mu jen říci: „Synu, můžu si jedinou představit, čím procházíš.“ Odpověděl: „Ne, tati, nemůžeš si to představit. Prostě to neznáš.“

Jeho bolest byla tak hluboká a úmorná, že ji nedokázal vyjádřit slovy. V jednu chvíli mi řekl: „Ani se neptám Boha proč ještě. Chci jen jednu hodinu bez bolesti. Válka, v níž jsem, je o tom, získat ten nejmenší kousek úlevy od toho, čím procházím.“ Byl to boj, kterému čelil sám.

Milovaní, tohle všechno jsou válečné zóny, krvavá bojiště. A když jsme v nich, není tam žádné tancování, žádný jásot, žádný smích.

Něco o soukromých válkách vím. Měl jsem svůj podíl na takových bojích. Když moji dceru Bonnie zachvátila rakovina, moje žena a já jsme vstoupili do boje muže proti muži s mocnostmi pekla. Tři dny musela být naše dcera zavřená v izolaci, kde jí do těla vysílali kobaltové paprsky. Nemohla jít ani mít návštěvy.

Venku v hale byla moje manželka Gwen. Jako matka byla na konci svých sil. Vzlykala, pěstí bušila do zdi a volala: „Bože, proč?“ To na mě bylo příliš.

Také jsem byl naprosto zničen bolestí z utrpení naší dcery. Nasedl jsem do auta a odjel ven do přírody, kde jsem zaparkoval a začal chodit po prašné polní cestě. Zanedlouho jsem zjistil, že křičím na Boha:

„Ach, Pane, nejdív to byla Gwen, která musela čelit všem svým bitvám s rakovinou. Potom je musela bojovat naše dcera Debbie. Teď došlo také na Bonnie. Řekni mi, co jsem udělal? Jak jsem proti tobě zhešil, že jsi přivodil všechno tohle trápení?“

Nikdo na zemi mi v tuto temnou hodinu nemohl pomoci. Žádný kazatel nebo křesťanský poradce se mi nedokázal přiblížit. Tisíce svatých si mohlo stoupnout vedle mě a radit mi: „To zvládneš, Davide. Nebreč, nevěískej na Boha. Jen vě.“

Ale žádné z jejich slov na mě nemohlo zapůsobit, dotknout se mě. Nedokázal jsem nikomu vysvětlit hloubku zármutku a bolesti, kterou jsem v tu chvíli trpěl. Potřeboval jsem něco nadpřirozeného, něco, co mohl poskytnout jenom Bůh. Potřeboval jsem láskyplné slovo od svého nebeského Otce. Tuhle válku jsem musel vyhrát jen s pomocí Božího ducha, a nikoho jiného.

A Bůh opravdu přišel. Duch svatý mi zašeptal: „Tvoje dcera má dva otce. Řekni mi, který ji v té místnosti dokáže ochránit?“

Odpověděl jsem: „Ty to dokážeš, Pane.“

Bylo to, jako by mi Pán řekl: „Vložil jsi svou rodinu do mých rukou. Tak v tom pokračuj, vykič to, zbav se toho, co tě trápí. Všechno, co cítíš, znám: cítil jsem to pro svého syna. Teď se spolehni, vě, že jsem Otcem pro tvou dceru, pro tebe, pro tvoji rodinu.“

V té hodině našeho zoufalého pláče vstoupil Ježíš do pokoje Bonnie a tři dlouhé dny ji ochraoval. Chvála Bohu, uzdravil ji.

Často se my křesťané přesvědčujeme, že ta pravá věc, kterou je třeba během našich bojů udělat, je zatnout zuby. Víkáme ostatním: „Všechno je v pořádku,“ ale není to v pořádku. Bůh na nás nechce, abychom si nasadili falešnou masku.

2. Některí čelí soukromé válce, která je způsobená tím, co Bible nazývá „obdobím těžkosti“ Apoštol Petr píše: „(Vy) kdo jste Boží mocí střeženi skrze víru ke spasení připravenému, aby bylo zjeveno v posledním čase. V tom se radujete, *i když jste nyní, je-li to potěbné, maličko zarmoucení různými zkouškami (těžkostmi)*“ (1. Petr 1:5–6).

Řecké slovo pro těžkost tu naznačuje stísněnost. Kdybyste se zeptali kteréhokoliv zbožného svatého na jeho soukromé boje, pravděpodobně by zmínil těžkost, kterou tu Petr popisuje.

Každý, kdo chodí věrně s Ježíšem, poznal strašná období, kdy mu bylo těžko u srdce. Po celou historii procházeli drahocenní Boží lidé vleklými dny, kdy je stíhalo jedno neštěstí za druhým. Den po dni se probouzeli s další těžkou zprávou a čelili dalšímu boji. Trápily je problémy v rodině, zdravotní krize, finanční těžkosti, problémy s dětmi nebo vnoučaty, nebo jejich milovaní čelili strašlivé nepřizní osudu.

I král David, muž veliké víry, dosvědčuje: „Má duše smutkem hroutí se“ (*Žalm 119:28*). To jsou slova muže podle Božího srdce. David tu, zjednodušeně, říká: „Jsem utahaný. Jsem čím dál unavenější ze všech těch bremen. Můj život je v naprosté krizi.“

Ale přes to všechno nám Petr říká, že se máme „radovat s nevýslovnou radostí plnou slávy“ (*1. Petr 1:8*). Proč? Říká nám tu, že tyto zkoušky přicházejí s největší intenzitou k bohabojným, zbožným lidem.

Nabízeli jsem útěchu pastorovi, jehož příběh je srdcervoucí. Jeden pastor se trápil kvůli svému synovi, který byl obžalován ze zabití dvou lidí. Mluvíme o období těžkosti; tento pastor prožíval muka jeden dlouhý den za druhým. Když jsem s ním mluvil, jmenoval ještě další strašná neštěstí, která jeho rodinu postihla. Měl jsem z toho zlomené srdce.

Nabízeli jsem mu pro povzbuzení a útěchu Písmo, připomínal jsem mu: „Mnohá jsou utrpení spravedlivých.“ Takhle zkouška skončí velikým vítězstvím.“

Odpověděl mi: „Bratře Davide, tam ještě nejsem. Moje bolest je příliš těžká, abych ji unesl. Právě teď jsem zaměřený jen na bolest svého syna.“

Vím, co to je, procházet takovým obdobím tísně pro své milované. Tíží mě to jako břemeno, když sedím v církvi vedle svého sboru pastorů a poslouchám jejich poselství o naději a dodání odvahy, jejich povzbuzující výzvy k víře. Po celou dobu mi bolestí puká srdce.

Shromáždění zpívá: „Shake off those heavy bands, lay down your heavy burdens.“ (Set se ze sebe ty těžké obruče, slož svá těžká břemena.) Ale je třeba víc než píseň, víc než kázání, víc než shromáždění Ducha svatého, aby tě to pozvedlo, když jsi sevřen hlubokým zármutkem a je ti těžko v srdci. Nezáleží na tom, jak mocné je kázání nebo jak nádherné je uctívání. Opouštím shromáždění a nejsem povznesen, ale stále sklíčený zármutkem.

V takových obdobích tísně tě nikdo – žádné shromáždění, žádné poselství, žádný poradce – nemůže zbavit tvé tíhy. Je to tvůj osobní boj, a je to něco, co musíš probojovat do vítězství. Modlitba pomáhá – opravdu, všechny duchovní věci pomáhají – ale Bůh chce, aby to bylo tvoje vítězství.

3. Některé osobní boje jsou důsledkem „žádostí, jež svádají boj ve vašich údech“ (*Jakub 4:1*). Nedávno jsem četl několik kapitol z vynikající knihy, napsané před mnoha lety. Tato kniha byla o osobní válce jednoho zbožného svatého.

Tento muž byl velice obdivován jako čestný, bezúhonný, šlechetný Boží muž. Po léta věrně sloužil Hospodinu. Byl to modlitební válečník, uctíváč, muž čestný a poctivý, a miloval Boží slovo. I jeho nepřátelé uznávali jeho spravedlnost.

Jednoho dne se však tomuto muži zřítíl jeho svět. V jedné noci touhy přivedl manželku jiného muže do jiného stavu. V panice, aby zakryl svůj strašný hřích, zařídil, aby manžela této ženy zabil najatý vrah.

Vlastní hříchy však tohoto muže dohonily a byl odhalen. Ve dvou kapitolách popisuje v jasných detailech strašlivý osobní boj, který následoval. Byl zasažen ochromující nemocí. Všichni jeho přátelé ho opustili a jeho synové ho zavrhlí. Dostal se pod trestající Boží metlu a křičel a nařikal, protože jeho břemeno se stalo nesnesitelné.

Byl přemožen hanbou, že potupil Boží jméno. Vina, kterou nesl, byla prostě neúnosná. Jeho duše byla zaplavena žalem a hořkými slzami, a nahlas plakal: „Byl jsem blázen, pokrytec. Jak by mi mohlo být odpuštěno?“

Mučivá úzkost v duši způsobila, že nespával od rána do noci. Jeho dny byly plné neklidu a nemohl spát. Upadl do hluboké deprese, myslel si, že ho Bůh opustil.

Navíc bylo jeho tělo zničeno bolestí. Pociťoval bolest v kostech a strašlivá bolest se šířila páteří a v zádech. Nakonec cítil mučivou bolest v každé části svého těla. Napsal o této době: „Vše co tě dělám, je sténání a nářek.“

Osobní boj tohoto muže byl tak zdrcující, cítil se naprosto opuštěný. Den za dnem volal: „Bože můj, proč jsi mě opustil? Moje hříchy mě přemohly.“

Teď už jste pravděpodobně poznali, že tento proslulý starý příběh je v Bibli. Svatý muž, který selhal, byl král David. O jeho přiznání můžete číst v Žalmu 38 a obzvláště v Žalmu 69.

Proč předkládám přiznání Davidovy „osobní války“? Poukazuji na Davidův příklad, protože je to ten samý osobní boj, kterému čelí mnoho dnešních věřících. Mluvím o věřících, kteří upadli do hříchu. Davidův boj nebyl z únavy nebo z tísně. Přišel z totálního útoku nepřítelů.

Pavel napsal, že do světa má přijít duch chtíče. Proti Božím nejsvatějším lidem přijde svádění z jámy pekla. Proto si ani na minutu nemůžeme myslet, že svatí, spravedliví lidé jsou imunní před pádem do žádostí těla.

Mnoho křesťanů věří, že jestliže budou věrní v modlitbě a studiu Božího slova, nebudou pokoušeni. Ale David byl pravý přímluvce, muž podle Božího srdce; nikdo nemiloval Hospodina víc než on. Tento svatý byl nelítostně pokoušen a podlehl své žádosti.

Víte, ti nejsvatější svatí jsou pro tento druh boje tím nejlepším terčem. Jakub se obrací na věrné věřící, když varuje: „Odkud pocházejí války a boje mezi vámi? Není to snad boj ve vašich údech?“ (*Jakub 4:1*).

Tyto osobní „války žádostí“ a boje těla nejsou omezeny na svobodné. Zahrnují ženaté muže a vdané ženy – zbožné, modlí se, věrné věřící. Pavel varuje každého Kristova následovníka, když píše: „Proto ať ten, kdo se domnívá, že stojí, dá pozor, aby nepadl“ (1. Korintským 10:12). Ježíš dal svým učedníkům podobné varování: „Modlete se, abyste nevešli do pokušení“ (*Lukáš 22:40*).

Moje srdce bije vstříc všem, kdo podobně jako David prohráli boj proti žádosti. Možná to popisuje tebe. Možná jsi uprostřed takového strašného osobního boje. A podobně jako David víš něco o důsledcích. Den za dnem čelíš vině, strachu a zmatku. Přesto však ti připomínám, jsi uprostřed války. A my víme, kdo je Vítěz.

David se naučil, jak vyhrát své osobní boje. Jak máme bojovat dobrý boj? David píše: „(On) učí ruce mé boji“ (*Žalm 18:34*). Neexistuje žádný vzorec, nebyl vypracován žádný válečný plán proti Satanovým nástrahám. Nebeský Otec jedná nadpřirozenými způsoby, provádí v našich životech své divy a zázraky. Něčemu se můžeme naučit z toho, jak Jeho duch jednal v případě Davida:

1. Ze všeho nejdříve volal David k Hospodinu.

„Ó, Bože, pospěš si! Rychle mi pomoz. Asi už brzy padnu. Prosím, pospěš a vysvoboď mĚ. Vytrhni mĚ. TvĚ slovo slibuje, že mĚ vysvobodíš, tak to teĚ udĚlej“ (viz *Žalm 70*).

Ptám se vás, jak často jste křičeli podobnou modlitbu? „Ó, Pane, jak dlouho to bude trvat, než mĚ odsud vysvobodíš? Prosím, udĚlej něco právnĚ teĚ. Už se to táhne moc dlouho. Kde je moje úniková cesta, moje záchrana, jak je slíbeno ve TvĚm slovĚ?“

Pravda je, že mi všichni chceme pryč z boje, v němž právnĚ jsme. Jsme unaveni bojováním, vyčerpaní zápasem. Myslíme si: „Už jsem bojoval dost dlouho. TeĚ jsem unavený a brzy padnu.“ I Ježíš řekl na křičí: „Otče, proč jsi mĚ opustil?“

Ale BĚh nechce nikoho vytáhnout z jeho boje. Proč? Především proto, že válka je způsob, kterým nás Pán posiluje a učí náš moudrosti jako vojáky ve své armádĚ.

Za druhé nás v této válce potřebuje. Víš, jsi přímo ve středu konfliktu a ostatní lidé, kteří jsou ti nablízku, jsou závislí na tvĚm příkladu. Kdyby tě BĚh vytáhl ven, je možné, že mnozí z tvých přátel a rodiny budou trpĚt a odpadnou, protože tě nikdy nevidĚli probojovat tvou bitvu.

Je ti to jasné? Ty jsi ten, kterého si BĚh používá k potlačení nepřítele. Ty jsi ten, kterého chce naučit, jak bojovat. Ty jsi voják, skrze kterého BĚh jedná. A On používá tvĚho příkladu, aby posilnil slabší bratry.

2. David učinil rozhodnutí: „AĚ budu žít nebo zemĚu, v tomto boji budu vyvyšovat Hospodina.“

Tento zbožný muž v podstatĚ řekl: „Modlil jsem se za rychlé vytržení z mého boje. Ale dokud mĚ BĚh nevysvobodí, budu Ho ve svĚm boji oslavovat. Budu ho chválit navzdory všemu, čím procházím.“

Přemýšlejte o tom, co David napsal v těchto žalmech: „Veslaven budiž BĚh náš“ (*Žalm 70:4*). „Zvelebujte se mnou Hospodina, a jméno jeho společnĚ vyvyšujme“ (*34:3*). „AĚ radují a veselí se v tobĚ všickni hledající tebe ... aĚ říkají vždycky: Veslaven budiž Hospodin“ (*40:16*).

Tohle by mĚlo být také tvým voláním. PodobnĚ jako David máme uprostřed své války přiložit svá srdce k vyvyšování Pána. To neznamena, že se máme přinutit a nasadit šťastný obličej. Spíš to znamená, že naše uctívání Boha je prostĚ nevyslovené: oslavujeme ho tiše bĚhem našeho boje, hodinu za hodinou. To znamená, že stojíme tiše uprostřed zuřící bouře a ve svých srdcích rozhodnĚ a stále říkáme: „Pane, já vĚřím!“

3. David se plnĚ vydal Božímu milosrdenství

Zamyslete se nad Davidovým neuvěřitelným svĚdectvím: „Již jsem byl řekl: Klesla noha má, ale milosrdenství tvĚ, ó Hospodine, zdrželo mne“ (*Žalm 94:18*). David se naučil: „Hospodin nikdy nedopustí, aby mĚ moje úzkost přemohla. Jeho milostí mĚ moje problémy nezdrtí.“

Davidovi se dostalo zjevení o milosrdné, něžné laskavosti Hospodina. V každĚm zápase proti našim žádostem je BĚh vždy plný jemného milosrdenství k tomu, kdo činí pokání. David napsal: „Lítostivý a milostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a mnohého milosrdenství. NebudeĚ ustavičnĚ žehradi, ani na vĚky hnĚvu držeti. Ne podle hříchů našich nakládá s námi, ani vedlé nepravostí našich odplacuje nám.“

„Nebo jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, tak jest vyvýšené milosrdenství jeho nad těmi, kteříž se ho bojí. A jak daleko jest východ od západu, tak daleko vzdálil od nás přestoupení naše. Jakož se slitovává otec nad dětmi, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se ho bojí. On zajisté zná spleť naše, v paměti má, že prach jsme“ (*Žalm 103:8–14*).

Drahý svatý, učiníš tohle svým svědectvím? Dokážeš se podívat na svoje stavy úzkosti, neštěstí a protivenství, na starosti a pokušení, a říci ve víře: „Díky Boží milosti neklesnu ke dnu. Nebudu těmito věcmi přemožen“? On ti odpoví: „Nedovolím, abys byl přemožen. Mám pro tebe dost milosti.“ „Moje milost ti stačí“ (*2. Korintským 12:9*).

Zde je poslední slovo k tématu od samotného Davida: „(Bůh) přítř činí bojím“ (*Žalm 46:9*). V každém osobním konfliktu, kterému čelíš, měj své oči a myšlenky pevně zafixované na tomto: Boží milosrdenství a láskyplná péče a dobrota nikdy nezklame. Amen!